

Astrid ★
Sercu ★

Massa's

BAD
Kamer
GEHEIMEN

Clavis

Maandag 22 oktober

09.03 uur

Ik wurm mijn lijf in een veel te strak badpak. Verdorie, drie maanden geleden paste het nog perfect! Ik zucht luid wanneer ik de schouderbandjes eindelijk op hun plek krijg en ik kijk met een treurig gezicht naar mijn voeten. Elk stukje van mijn lichaam heeft absoluut de verkeerde vorm, als je 't mij vraagt.

'Ems? Alles oké daar?' klinkt het vanuit het kleedhokje naast het mijne.

Het is Nour, mijn beste vriendin.

'Ja hoor. Mijn badpak is een beetje gekrompen in de was, da's alles.'

Geloof het of niet: mevrouw Spruyt van sport had het briljante idee om vandaag een zwemles te organiseren in plaats van het gebruikelijke rennen-tot-je-erbij-neervalt. (Of rekstokzwieren, daar houdt ze ook van. Wij niet.) Maar geef toe, alles was beter geweest dan dít. Ik snap niet hoe je het in je hoofd haalt om twintig tieners een uur lang te laten zweten in zwemkledij, in het dáglicht.

Wist je dat maar liefst DRIE klasgenoten zich vandaag ziek hebben gemeld? Ik ben stikjaloers. Heel eerlijk: ik heb het vanochtend ook geprobeerd, maar mama geloofde er niets van. Ik speelde het erg overtuigend, al zeg ik het zelf. Ik lag languit op het tapijt in mijn pyjama en ik kreunde: 'Ik voel me een beetje koortsig, mama. Ik heb ernstige hoofdpijn en hartkloppingen. Mijn knieën trillen en ik voel mijn linkerarm niet meer. Volgens mij krijg ik een hartaanval.'

'Goed geprobeerd, Ems.'

'Wat zeg je? Ik hoor je niet, moeder. Er klinkt alleen nog geruis in mijn oren. Mijn hersenen voelen als watten en ik ben elk gevoel voor evenwicht kwijt.'

'Ik geloof er niets van.'

'Het ademen gaat steeds moeilijker. Mijn slokdarm zit in de knoop en mijn achillespees is geblokkeerd.'

Ik kon niet meteen nog meer lichaamsdelen bedenken om op te sommen, dus toen heb ik, uit wanhoop, de longen uit mijn lijf gehoest, maar mama heeft me straal genegeerd. Pff, die vrouw is keihard. Ik overweeg een aangifte van kinderverwaarlozing.

In elk geval, nu sta ik in een krap kleedhokje, in een nog

krapper badpak, en ik betwijfel of ik nog weet hoe je moet zwemmen. Gezien mijn zeer beperkte talent voor sport, is de kans niet onbestaand dat ik straks verdrink.

09.05 uur

Oké, er is ook goed nieuws. Heel goed nieuws zelfs. Zaterdagavond (exact vijfendertig uur en tweeënveertig minuten geleden) heb ik voor het eerst gekust. Met een meisje. Geen grap.

Ze heet Cara, ze zit sinds twee weken bij ons in de klas en ik vind haar waanzinnig leuk. Ze is lief, grappig en ze heeft lang donker haar en sproetjes op haar neus. (Ze lijkt een beetje op een sprookjesprinses, maar dan de zelfredzame soort.) De kus was onverwacht, intens en betoverend. De vlinders in mijn buik vliegen sindsdien zo hevig in het rond dat ik dit weekend geen hap heb kunnen eten. En dat terwijl mama zondagmiddag McDonald's heeft besteld! (Oké, ik heb een twintigtal frieten geproefd en oké, ik heb toch twee hamburgers naar binnen kunnen werken, maar hé, ik voelde me echt een beetje pips.)

Cara en ik hebben elkaar sinds dat magische moment niet meer gehoord, dus nu kan ik niet wachten om haar terug te zien. Heel eerlijk: ik weet niet goed hoe dit hele proces in zijn

werk gaat. Wanneer volgt de volgende kus? Zijn we nu een stel? Is dit voor altijd?

09.06 uur

Ik besef dat ik al een hele tijd schaapachtig sta te glimlachen naar de deurknop van het kleedhokje. Oeps.

09.08 uur

Nour en ik stappen tegelijkertijd het gangpad van het zwembad in. Nour kijkt nerveus in het rond. Ze heeft haar armen om zich heen geslagen alsof ze in het niets zou willen verdwijnen. Ik geef haar een troostend schouderklopje.

‘Kom, Noukie. We overleven deze zwemles wel. Zo onknapp zijn we niet!’

Nour kijkt me droog aan. ‘Ik voel me net een walrus, maar dan lelijker.’

Ik schud mijn hoofd.

‘Je overdrijft, meid. Je bent perfect zoals je bent. En deze les is na één uurtje alweer voorbij. Trouwens: sinds we afgelopen weekend geschitterd hebben in de schoolmusical, zijn we ongetwijfeld enkele plekken gestegen op de Ladder van

Populariteit. Ik bedoel: je ging van elf naar veertien volgers op Instagram! Wedden dat iedereen in de middagpauze bij ons aan tafel wil komen zitten?’

Op dat moment stapt Jennifer Ketels, de meest aanbeden leerling van de hele school én succesvol influencer, ons voorbij. Ze draagt een minuscule knalblauwe bikini met glitters en haar huid is glanzend en gebruind. (Verdorie, zelfs in de herfst ziet die meid eruit alsof ze de hele week op Ibiza heeft gezeten.)

Een hele hoop vriendinnen loopt achter haar aan. Plots houdt Jennifer halt. Ze kijkt Nour en mij een fractie van een seconde aan, grinnikt en loopt dan verder richting het zwembad. Haar gevolg herhaalt exact dezelfde handeling. Ik hoef Nour niet aan te kijken om te weten dat ze net als ik knalrood wordt. Ik weet niet goed of er gelachen wordt met ons badpak, of met de vorm van ons lijf.

‘Zal ik je wat vertellen over die Ladder, Ems?’ fluistert Nour. ‘Volgens mij zijn we eraf gedonderd.’

09.10 uur

Nour en ik staan helemaal achteraan de rij aan te schuiven om in het water te springen.

‘We vliegen erin, kinderen! Een frisse duik is de perfecte manier om de week te starten!’ gilt mevrouw Spruyt. Ze heeft zelf ook een badpak aangetrokken en het is een zeer ongelukkig zicht. Haar ledematen zijn net zo gerimpeld als de bladeren van een maisplant tijdens een hittegolf.

‘Cara is er niet,’ merkt Nour op.

‘Niet zo luid!’ sis ik.

Terwijl we schoorvoetend dichter bij de zwembadrand komen, schieten mijn ogen de hele tijd in de richting van de kleedhokjes. Komt Cara nog? Zou ze bij mij komen staan? Wat moet ik zeggen? Mijn hoofd tolt.

Opeens is het mijn beurt om in het water te springen. De leerkracht staat vol verwachting naar me te kijken, maar als ze denkt dat ik ga duiken, dan heeft ze het mis. No way dat ik met mijn hoofd naar voren in het water plons. (Ik ben mijn leven nog niet beu, mevrouw Spruyt.)

Ik werp haar een verontschuldigende glimlach toe en ik spring het water in op de normale, menselijke manier. ARGH, het zwembadwater is verschrikkelijk koud! Willen de eigenaars de vernederende ervaring van het baantjeszwemmen echt zo onaangenaam mogelijk maken? Ik hoor mevrouw Spruyt iets naar me roepen, maar ik gebaar dat ik haar, tot mijn grote spijt, niet kan verstaan in het water. Ik strijk mijn haar naar achte-

ren en zwem rustig richting de overkant. Vanuit mijn ooghoek gluur ik naar de kleedkamers.

Nog steeds geen Cara te zien.

09.51 uur

Tijdens het busritje naar school staren Nour en ik voor ons uit. Helemaal achterin zit Jennifer plezier te maken met haar vriendinnen. Het is bizar: op de een of andere manier lijken mijn populaire leeftijdsgenoten altijd en overal plezier in te hebben. Zélf wanneer ze zojuist zijn afgemat door een hyperactieve sportleerkracht. Hoe doen ze dat? Ik krijg opeens inspiratie voor een nieuwe vergelijking in mijn wiskundeschrift:

De 4 kenmerken van een doorsnee tiener op de bus

1. *Wanneer de doorsnee tiener opstapt, zit de bus stampvol. De tiener is gedoemd om een halfuur rechtop te staan en een kleverige, met bacteriën overladen stang vast te houden.*
2. *De doorsnee tiener bloost wanneer onbekende personen dicht bij haar komen staan. De tiener weet zichzelf geen*